

Chương 543: Thảm Hoạ Cổng (67) - Adriana Ở Tiền Tuyến

(Số từ: 4249)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:36 AM 02/09/2023

(Tluc: Hôm nay là một ngày đặc biệt đã khẳng định chủ quyền độc lập, tự do của đất nước cũng như dân tộc Việt Nam ta. Nhân ngày Quốc Khánh 2/9 này tôi sẽ bonus 1 chương (◡̈◡̈)~)

—Trận chiến ở Serandia.

Quái vật phun ra lửa và điện, trong khi con người phản công bằng những tia sét và ngọn lửa tạo ra từ đầu ngón tay của họ.

Trên chiến trường tan băng của mùa đông, ranh giới giữa quái vật và con người trở nên mờ nhạt.

Những ngọn lửa không thể phân biệt được, sinh ra từ bụng quái vật hay pháp sư con người, nhảy múa và phát nổ trên bầu trời. Phía sau mặt trận, pháo binh xé toạc, thiêu rụi hoặc đóng băng đám quái vật.

*Screech!

Một người lính, bị cắn vào thắt lưng bởi hàm răng nghiền chặt của một sinh vật, đã kết thúc không có tiếng nói.

*Bộp!

Tiếp theo, một chiếc búa nặng nề nghiền nát hộp sọ của con thú phạm tội.

*Bang!

Một con quái vật tấn công người cầm búa đã gặp phải một tấm khiên sáng chói, đầu của nó bị nghiền nát trên tấm chắn sáng.

*Bang! Bộp!

Sau khi đẩy lùi con quái vật bằng khiên của mình, hiệp sĩ quan sát xung quanh, cây búa của anh ta dính đầy nội tạng.

*Xèoo!

Một ánh sáng phát quang phát ra từ hiệp sĩ, chăm sóc vết thương cho những người lính gần đó.

Tuy nhiên, điều tốt nào có thể đến từ việc hàn gắn những vết thương này?

Adriana chỉ có thể quan sát như một người lính, được chữa lành một cách thần kỳ nhờ [sức mạnh thần thánh]

của mình, tấn công một con thú khác, chỉ để bị nuốt chửng bởi cái miệng há hốc của nó.

“Hừ!”

Các hiệp sĩ đóng vai trò vừa là bác sĩ dã chiến vừa là chiến binh trong trận chiến khốc liệt.

Họ có thể hồi phục những người lính đã ngã xuống, cho phép họ rút lui bằng chính sức mạnh của mình.

Họ là những người dũng cảm có thể tăng cường sức mạnh chiến đấu bằng cách chữa lành những người lính bị thương ở trung tâm của cuộc xung đột.

Tuy nhiên, các hiệp sĩ đã chứng kiến sự mất mát vô ích của chính những mạng sống mà họ đã cứu.

Hy vọng của họ chỉ phục vụ để làm sâu sắc thêm sự tuyệt vọng của họ.

Không còn sức mạnh để chữa trị, họ chỉ biết tập trung vào trận chiến, nuốt nước mắt cho những người bị thương nặng.

Nhưng các hiệp sĩ có nhiệm vụ cứu càng nhiều người càng tốt, chỉ để nhìn những sinh mạng đó bị dập tắt.

Họ đã chứng kiến vòng quay sinh tử tàn khốc này trong Cuộc khủng hoảng Cổng.

Tại sao họ không khóc?

Họ đã hét lên trong đau buồn nhiều lần hơn họ có thể đếm được.

Tuy nhiên, nước mắt không thể hồi sinh những người đã ngã xuống.

Những lời than thở chỉ phục vụ như một sự tưởng nhớ cho những người đã mất.

Chỉ có sức mạnh.

Chỉ có trận chiến.

Chỉ có chiếc búa nặng nề, tàn nhẫn này.

Chiếc Búa Phán xét này, thứ mà cô ấy đã chọn thay vì một thanh kiếm, thấy việc tiêu diệt quái vật dễ dàng hơn là chặt chúng.

Lực lượng bạo lực này, xé nát và tiêu diệt kẻ thù, là tia sáng duy nhất của lòng tốt, công lý duy nhất, trong chiến trường man rợ này.

*Bộp!

“Hrraaaah!”

*Bạch!

Adriana, người đã học được rằng công lý duy nhất là đánh bại kẻ thù, vung Búa phán xét của mình.

Adriana thật ghê gớm.

Mặc dù không phải là Master Class, nhưng khả năng đặc biệt của cô ấy, được mài giũa nhờ Moonshine của [Tăng cường sức mạnh ma thuật] và [sức mạnh thần thánh], đã nâng cô ấy lên hàng siêu nhân.

Không thể so sánh khả năng của một người lính bình thường với Adriana.

Nhưng cô không thể cứu tất cả mọi người.

Cô đã chứng kiến vô số sinh mạng, được cứu sống trong một thời gian ngắn, rồi vụt tắt.

Qua vô số trận chiến, cô đã học được rằng bảo vệ trong khi chiến đấu là vô ích.

Cố gắng bảo vệ người khác cũng thường khiến cô ấy gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên.

Vẫn vậy.

Adriana không bao giờ có thể nhắm mắt làm ngơ trước những người đã ngã xuống.

Cũng giống như khi cô đề nghị giúp đỡ một Kouhai đáng ghét đang trên bờ vực của một nỗ lực vô ích và liều lĩnh, dù biết rằng điều đó là không cần thiết.

Adriana không thay đổi.

Cô không thể thay đổi.

-Roar!

“!”

Ngay khi cô ấy nhìn thấy con quái vật khổng lồ, có kích thước bằng một con bò rừng, đang lao về phía người lính đã ngã xuống với những chiếc răng nanh đen tối, lấp lánh của nó, Adriana đã đứng sẵn như một rào cản giữa chúng.

Thud!

"Ugh!"

Không thể chịu nổi số lượng lớn sinh vật hung hãn, Adriana đã nằm dài ra.

Cô ấy đã bị hạ gục.

Trong trận chiến khốc liệt, việc mất thăng bằng có thể dẫn đến cái chết trước khi kịp nắm bắt cơ hội vùng dậy.

Thở hổn hển vì cú sốc truyền qua tấm khiên của mình, Adriana nhìn thấy con quái vật đang lao tới, há hốc mồm, tóm lấy cổ cô.

Adriana vẫn chưa đứng vững, cô không thể để lộ cổ, và vũ khí của cô nằm ngoài tầm với.

Adriana thọc cánh tay phải vào cái miệng đang ngáp của con quái vật.

*Cạch!

"Argh...ugh!"

*Rắc! Rắc rắc!

Tám áo giáp của cô vỡ vụn một cách đáng thương.

*Cạch! Kẹt!

Bất chấp sự bảo vệ thần thánh được truyền vào áo giáp, hàm răng của con quái vật vẫn cắm sâu vào cánh tay phải của Adriana mà không gặp chút kháng cự nào.

Adriana rất ghê gớm, nhưng quái vật là một ký tự đại diện cho sức mạnh của chúng.

Một số yếu đến đáng thương, trong khi những người khác có thể cản thủng áo giáp được ban cho sự bảo vệ [sức mạnh thần thánh] và [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Với tốc độ này, cô ấy sẽ mất đi cánh tay của mình, và mạng sống của cô ấy sẽ nhanh chóng theo sau.

"Ugh...!"

*Thump!

Ngay cả khi cô nằm ngửa, với con thú đang nghiền cánh tay trước mắt cô.

*Thump! Thump!

*Rắc! Rắc rắc!

Adriana tức giận đập vào đầu con quái vật bằng chiếc khiên vẫn còn bị trói ở cánh tay trái của cô.

Đó là một cuộc thi ai sẽ thất bại trước: cánh tay của cô hoặc hộp sọ của con quái vật.

*Nút!

"Ugh... Aaah...!"

*Thwack! Thwack! Thwack! Thud!

*Nút!

Một bên hộp sọ của con quái vật vỡ vụn, cơ thể mềm nhũn.

Adriana cố gắng cạy hàm của con quái vật, vẫn đang siết chặt lấy cánh tay cô đến chết.

Kẻ thù không giới hạn ở một.

Cô phải đứng.

Nếu không, Adriana sẽ chết.

Adriana cố gắng cạy bộ hàm cứng đầu của con thú vô hồn ra.

Sẽ không ai quan tâm đến hoàn cảnh của cô.

Trên chiến trường, về cơ bản mọi người đều đơn độc.

Người lính mà Adriana đã cứu đã bị một con quái vật khác đoạt lấy, máu phun ra từ cổ anh ta, khiến những nỗ lực trước đây của cô trở nên vô ích.

Vô số người đã chiến đấu cùng nhau, nhưng hầu hết đều mãi mê với sự sống còn của chính họ. Những người chiến đấu để bảo vệ người khác, như Adriana, rất ít.

-Roar!

Và sau đó, trước khi Adriana có thể giải phóng cánh tay của mình khỏi hàm của con quái vật đã chết, cô đã nhìn thấy một sinh vật khác đang băng qua chiến trường.

Nó có kích thước khoảng 6 mét.

Không một người lính bình thường nào có thể chống lại nó.

Nó không đặc biệt nhắm vào cô, nhưng với mỗi bước đi, rất nhiều binh lính bị đánh bay đi, bị nghiền nát dưới thân hình to lớn của nó.

Con đường của con thú dẫn thẳng qua cô.

"Ah...ugh! Ugh!"

Adriana phải bằng cách nào đó cạy hàm của con thú đã ngã xuống để tránh đường đi của sinh vật đang tới, hoặc tìm cách chống lại nó.

Thời gian không còn nhiều.

Cô có nên hy sinh cánh tay của mình?

Thà mất một tay còn hơn mất mạng.

Nhưng làm thế nào cô ấy có thể cắt đứt cánh tay của mình trong hoàn cảnh như vậy?

Con thú đã đến gần.

Khi Adriana tự rèn luyện bản thân, sẵn sàng tự đánh vào khuỷu tay của mình bằng cạnh sắc của chiếc khiên vỡ sọ.

*Fizzzz!

Một tia lửa, giống như một tia chớp, lóe lên giữa không trung và một thứ gì đó xuất hiện.

Thứ bùng ra từ vết nứt không gian là một hình thù khổng lồ, màu xám kim loại, sừng sững như một người khổng lồ.

*Vút!

*Bộp!

Adriana chết lặng quan sát khi đầu của gã khổng lồ va chạm với khối xám khổng lồ, khiến nó vỡ tan thành từng mảnh.

"Một con Golem..."

Một con Golem sắt khổng lồ xuất hiện, điên cuồng và nghiền nát những con quái vật.

-Một con golem!

Golem của Đại công tước!

Sự xuất hiện của con Golem đã cứu mạng Adriana. Nhìn thấy con Golem voi ma mút chiến đấu bên cạnh họ đã vực

dậy tinh thần của những người lính khác, khơi gợi sự cổ vũ.

—Đại công tước của Saint-Owan.

Bất chấp sự ô nhục vì sự phản bội của cô con gái út, không ai có thể phủ nhận sức mạnh của Đại công tước và các pháp sư của Công quốc Saint-Owan.

Thật vậy, Đại công tước, một cựu chiến binh của Chiến Tranh Nhân Ma, giờ đã giải phóng con Golem từng đánh bại lũ quỷ để tiêu diệt những con thú tràn ra từ Cánh cổng.

*Screech!

-Growl!

Adriana quan sát những con Golem, dũng cảm chống lại cuộc tấn công dữ dội, khi cô cạy hàm của một con quái vật bằng khiên của mình.

"Ugh...ugh!"

Cô có thể cảm thấy xương cánh tay phải của mình vỡ ra từng mảnh.

*Xèooo!

Adriana có thể hồi phục bản thân cũng như cô có thể hồi phục những người khác.

Với cánh tay được chữa lành, Adriana lấy lại chiếc búa bị rơi và đứng dậy.

Golem của Công quốc đã chiến đấu bên cạnh họ.

Con Golem sắt đung độ với những con thú khổng lồ, tàn phá khắp chiến trường, một minh chứng cho kích thước khổng lồ của nó.

Adriana theo sau con Golem sắt, chạy nước rút.

Vừa chạy cô vừa lăm bắm cầu nguyện.

"Hỡi các vị thần."

Nữ tư tế trẻ lên tiếng.

"Ngũ Đại Thần."

"Với những giọt nước mắt này."

"Bằng máu này."

"Với rất nhiều nước mắt."

"Với rất nhiều máu."

"Chính xác thì ngài muốn đạt được điều gì?"

Trong cơn tuyệt vọng, giữa máu me của thú dữ và con người, Adriana hét lên, ánh mắt cô bùng sáng.

Một thiên đường được tạo ra từ nước mắt và máu phải huy hoàng đến mức nào?

Tại sao các vị thần lại khao khát cái chết và nỗi buồn như vậy?

*Thud!

Nhìn chăm chăm vào chiến trường, Adriana cố gắng hạ cây búa đầm máu của mình giữa đồng mảnh vụn của những con thú bị ngã và nghiền nát.

*Clang! Crash!

Con Golem khổng lồ quét qua chiến trường, tạo ra một con đường nhanh đến nỗi bầu trời tối sầm lại và thứ gì đó lao thẳng xuống đất như một mũi tên.

-Growl

"Một con rồng...?"

Một con thú có đôi cánh, thân hình to lớn và cái đầu giống thần lằn.

Sinh vật này đã to gấp 3 lần kích thước của con Golem sắt khổng lồ, và tác động của nó khiến vô số binh lính và quái vật phải chùn bước hoặc lật đổ.

Con rồng, đủ lớn để coi con thú cao hơn 6 mét như một món đồ chơi, vung hàm về phía con Golem sắt.

-Roar!

*Rầm!

Ngọn lửa đỏ rực phun ra từ hàm rồng, nhấn chìm con Golem sắt.

"Ah..."

Con Golem sắt, dường như có khả năng phá vỡ thủy triều quái vật và nghiền nát tất cả, đã bị biến thành kim loại nóng chảy và biến mất dưới hơi thở rực lửa của một thực thể thậm chí còn lớn hơn.

Một con thú ghê gớm.

Một sáng tạo của con người, thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên, một sinh vật thậm chí còn quái dị hơn đang đứng trước mặt họ.

Con người có thể mạnh mẽ, nhưng quái vật thì vô hạn.

Adriana đóng băng khi nhìn thấy phần còn lại nóng chảy của con Golem và con rồng cao chót vót trên cô như một đỉnh núi khổng lồ.

Quái vật không biết tuyệt vọng, nhưng con người thì có.

Tay Adriana run lên khi cô siết chặt cây búa.

Và cô nắm chặt chiếc khiên của mình.

Ngay cả khi đối mặt với sự tuyệt vọng, cô ấy cũng không thể đầu hàng.

Adriana, mặc áo giáp, lao tới con rồng, hàm nó há rộng để đón cô.

*Rầm!

Khi hơi thở thiêu đốt đã làm tan chảy con Golem sắt đổ về phía cô, Adriana dự đoán đường đi của địa ngục và lao mình sang một bên.

Kích thước nhỏ bé của cô là một bất lợi.

Chiến thắng có thể là không thể vì tầm vóc của cô ấy.

Tuy nhiên, kích thước của Adriana cũng có thể cho phép cô trốn tránh các cuộc tấn công của con quái vật dễ dàng hơn một chút.

Tính toán cơ hội chiến thắng có vẻ ngu ngốc.

Nếu mỗi trận chiến là một sự lộn xộn giữa sự sống và cái chết.

Trong chiến tranh, số phận của một người lính cuối cùng là phải đối mặt với bóng ma của cái chết, khi họ tham gia vào những trận chiến bất tận.

Mặc dù vậy, Adriana đã tránh được ngọn lửa thiêu đốt mặt đất, và chẳng mấy chốc, cô đã nằm dưới hàm khổng lồ của con rồng.

Cô biết cái chết là không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, cô đã chọn để chiến đấu.

Giống như Adriana đã từng ban ơn cứu rỗi cho những người định mệnh phải chết.

Cô kiên trì trong trận chiến dường như vô ích này.

Giải quyết một cách ngu xuẩn.

"Hà!"

Tiếp cận mặt con quái vật, Adriana nhảy từ bên dưới, sử dụng sừng của con rồng như một cái thang tạm thời để trèo lên đầu nó.

Nhiệt tỏa ra từ cái đầu khổng lồ của con rồng, lớn hơn nhiều so với cơ thể của Adriana, rất kinh khủng, có lẽ là do ngọn lửa nóng chảy kim loại mà nó phun ra.

*Bộp!

Nắm lấy sừng rồng bằng tay trái, Adriana dùng tay phải cầm búa đập vào hộp sọ của con quái vật.

-Roar!

Không có thời gian để đặt câu hỏi về hiệu quả của nó.

Ngay cả khi Adriana không thể hạ gục nó, thì việc ngăn chặn hơi thở rực lửa của nó cũng có thể cứu được ai đó.

Ngay cả khi họ gục ngã trong cuộc chạm trán tiếp theo, họ sẽ sống ngay bây giờ.

Thế là đủ.

Adriana không thể làm gì hơn, nhưng nếu cô có thể che chắn cho họ bây giờ, điều đó thật tuyệt.

-Roar!

Adriana giữ chiếc sừng bằng tay trái để tránh bị văng khỏi đầu con rồng đang lao tới, và dùng tay phải đập búa xuống.

*Bang! Bang! Bang!

Kiểm và giáo sẽ không xuyên thủng lớp da dày này.

Ngay cả hầu hết các Ma pháp cũng có thể không làm bị thương con quái vật này.

Để giết một con quái vật có lớp vỏ không thể xuyên thủng như vậy, Adriana đã từ bỏ thanh kiếm của mình.

Adriana đã chọn chiếc búa để tiêu diệt một sinh vật như vậy, từ bỏ kiếm thuật đã được luyện tập lâu dài của mình.

*Vút!

Giữa tiếng đập loạn xạ, Adriana nâng chiếc búa của mình lên.

*Bang!

Hỡi các vị thần.

*Bang!

Nếu mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát của ngài, thì mục tiêu cuối cùng của tất cả những điều này là gì?

Hỡi các vị thần.

*Bộp!

Ngũ Đại Thần.

*Spat!

Tôi không ưa các người.

-Roar!

Nữ tư tế phấn nộ với các vị thần tiếp tục cuộc tấn công của mình, với ý định nghiền nát tảng đá khổng lồ được gọi là rồng.

Thế giới có thể không thuộc về con người.

Ít nhất, nó phải thuộc về những người đang sống.

Không phải những sinh vật phá hoại này, được điều khiển bởi không gì khác hơn là bản năng.

Đó không phải là thế giới để gọi là của riêng chúng ta.

"Raaaaaaaaaaaah!"

Chống lại các thực thể dị thường.

Chống lại những con thú hung hãn không có đường đi của chúng sinh.

Một ánh sáng trắng rực rỡ bao trùm cây búa mà Adriana giờ cao lên trời.

Để diệt trừ các thực thể bất thường.

Chống lại sinh vật, giống như một cỗ máy không có trí óc, thiếu ý thức về trật tự.

Adriana vung cây búa của mình xuống, tràn đầy cơn thịnh nộ không che đậy.

*Cạch!

Khi chiếc búa hạ xuống, một tia sét trắng xuyên qua bầu trời, xuyên qua hộp sọ của con rồng.

-Roar!

Con rồng ngửa đầu ra sau nghe như một tiếng thét chết chóc, ngã nhào, cơ thể khổng lồ của nó đổ ập xuống.

*Thở!

"Haa... Haa... Haa..."

Adriana tiếp đất ngay trước khi đầu của con quái vật đập xuống đất, nhìn chăm chăm vào hậu quả của hành động của mình với vẻ hoài nghi.

Cô không thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng con thú đã nằm chết, đầu nó bị chiếc búa của cô đâm xuyên qua giữa.

Bị đánh bại bởi một thứ vũ khí đáng thương, mặc dù nặng nề, nhưng không hơn gì một cây tăm so với cơ thể to lớn của sinh vật.

"Haa... Haa... Haa..."

Nín thở, Adriana tận hưởng cảnh tượng về chiến công kỳ diệu của mình dưới con mắt cảnh giác của vô số binh lính.

-Ohhh...

-Bởi Ngũ Đại Thần...

Những người lính, cảm nhận được điều gì đó thiêng liêng ở Adriana được bao bọc trong ánh sáng trắng thần thánh, bày tỏ lòng kính trọng của họ với điều thiêng liêng ngay cả giữa cuộc xung đột tàn khốc.

Đây có phải là một phép lạ?

Đây có phải là những gì họ gọi là một phép lạ?

Adriana nhìn chăm chăm vào bầu trời phía trên chiến trường.

Cuộc chiến không ngừng với sự tàn lụi của một con thú khổng lồ.

Những điều kỳ diệu như vậy thường xảy ra trên chiến trường, và vô số bi kịch diễn ra không ngừng.

Những con quái vật khổng lồ này sẽ tiếp tục xuất hiện cho đến khi kết thúc cuộc chiến.

Có thực sự chấm dứt cuộc xung đột này, nơi có vô số sinh vật như thế này phát sinh?

Một chiến trường tràn ngập sự tuyệt vọng, đầy quái vật, lửa, sét và băng giá.

Có một lối thoát khỏi địa ngục này, nơi giết mổ phổ biến?

Adriana, sau khi hạ gục con rồng, đã tuyệt vọng.

Cảnh tượng những con quái vật to lớn không kém hoặc thậm chí lớn hơn tràn vào sẽ khiến bất cứ ai tuyệt vọng.

Cần bao nhiêu phép lạ nữa?

Nó sẽ bao giờ kết thúc?

Lạc lối trong tuyệt vọng sau phép màu, Adriana trở nên mất phương hướng.

Sự kết thúc của địa ngục này.

Bất cứ ai cũng sẽ làm.

Đỉnh điểm của địa ngục này.

Việc chứng kiến cái chết, đối phó với nó và trải nghiệm nó, ngày càng trở nên nặng nề.

Sự kết thúc của thế giới này.

Đích đến cuối cùng của đau đớn, tuyệt vọng và sợ hãi.

Hãy để nó đến.

*Bùm!

*Ku-ku-ku-bùm!

Từ xa.

Adriana quan sát thấy hàng chục vệt sáng vụt qua chiến trường.

*Vút!

*Nút!

Hàng chục chùm ánh sáng này cắt xuyên qua, nghiền nát và phá vỡ từng con quái vật mà chúng chạm vào, lướt qua những người lính như những mũi tên.

Đây không chỉ là những tia chớp.

Các thực thể thấm đẫm mana màu xanh chạy khắp cơ thể của họ.

Những cá nhân phi thường trong số những người phi thường.

Đỉnh cao của nhân loại, những người đã đạt được Master Class, đang đến.

Giữa những chùm ánh sáng đó, Adriana thoáng thấy một người đang lao vút qua cô, suýt sượt qua cô.

Hàng chục vết sáng phóng qua xác con rồng mà Adriana đã giết.

Một trong những vết đó...

"...Ellen."

—Ellen Artorius.

Adriana cảm thấy ánh mắt của ai đó với đôi mắt vô cảm dán chặt vào cô trong một thời gian ngắn, rồi lại tập trung về phía trước.

*Vút!

Mặc dù là một người, nhưng cú tấn công rất nhanh nhẹn và hung hãn, nó tạo ra một cơn lốc.

Anh hùng, Ellen Artorius, lãnh đạo một đơn vị du kích bao gồm các chiến binh Master Class, mở một con đường xuyên qua chiến trường.

Mọi con thú trên đường đi của họ đều nổ tung, tan tành, bị xẻ thịt và giẫm đạp, biến mất vào hư vô.

Đó là biểu hiện thanh thản và thu thập kỳ lạ.

Trong sự thờ ơ đó, Adriana tìm thấy niềm an ủi.

Và những người lính khác cũng vậy.

Vẻ mặt nghiêm nghị của người Anh hùng không có dấu hiệu hoảng loạn, sợ hãi, buồn phiền hay tự tin thái quá.

Mọi người đặt niềm tin vào sự bình tĩnh của người Anh hùng.

Niềm tin của họ nằm ở tư thế đỉnh đạc đó, ở hình ảnh phi nhân tính đó của người Anh hùng.

Vượt lên trên thân phận con người, một niềm tin kỳ lạ đã được hình thành với niềm tin rằng họ có thể làm được điều không thể. Lòng tin này sớm chuyển thành niềm tin qua những chiến công hiển hách của người Anh hùng.

Người Anh hùng dường như vô cảm.

Người sẽ chấm dứt tất cả chuyện này.

*Vút!

Ellen Artorius nhảy lên không trung, vung kiếm một lần vào một sinh vật khổng lồ to như một ngọn núi.

***Xoẹt!**

Từ Thánh kiếm hư không mở rộng mệnh môn của cô ấy, một bức màn bóng tối sượt qua con quái vật khổng lồ, và chỉ với một cú lướt qua, nó vỡ vụn, phun ra máu.

Adriana đã phải mạo hiểm mạng sống của mình để chiến đấu với một con quái vật nhỏ hơn thế.

Nhưng đối với Ellen Artorius, dường như một cú chém là đủ để lật đổ một sinh vật to lớn.

***Rầm!**

Sau đó, ngọn roi lửa tuôn ra từ chiếc áo choàng Mặt trời của người Anh hùng rơi xuống đất, ngay lập tức thiêu rụi và giết chết hàng ngàn con thú.

Một biểu hiện thanh thản, nhưng một sức mạnh ghê gớm.
Sức mạnh áp đảo.

Người Anh hùng xuyên qua làn sóng quái thú và tiến lên phía trước.

Hơn nữa, những siêu nhân mà cô dẫn đầu lướt qua chiến trường như những chùm ánh sáng.

Sức mạnh áp đảo.

Bảo vệ áp đảo.

Làm sao người ta không tìm thấy hy vọng ở Ellen?

Điều kỳ diệu mà Adriana gây ra là một phần trong cuộc sống hàng ngày của Ellen.

Những con quái vật mà Adriana chỉ có thể tiêu diệt bằng cách tạo ra phép màu đã bị hạ gục chỉ bằng một đòn duy nhất của Ellen.

Đó là lý do tại sao cô ấy được gọi là Anh hùng.

Nhìn người Anh hùng và sức mạnh của cô ấy cắt ngang làn sóng quái thú, Adriana cảm nhận được điều đó.

Mặc dù có thể không có hy vọng.

Nó có thể là có thể với họ.

Nếu họ mạnh như vậy, kết thúc của cuộc chiến này có thể là trong tầm nhìn.

Đó là lý do tại sao người Anh hùng chắc chắn trở thành biểu tượng của niềm tin.

Họ sẽ phá hủy Cổng dịch chuyển.

Họ sẽ đưa mọi thứ đến một kết luận.

Mọi người tin rằng họ sẽ chấm dứt kỷ nguyên đau khổ và hận thù này.

"Phew..."

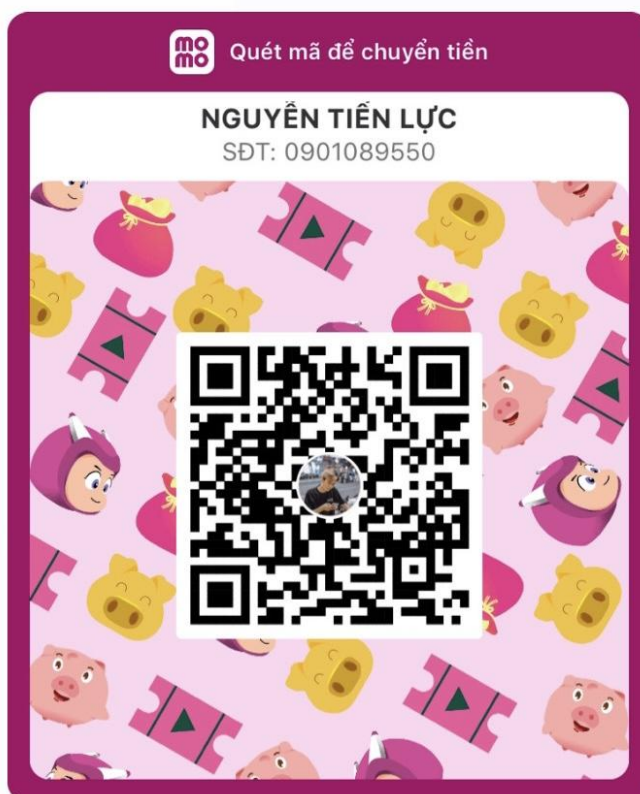
Adriana nâng chiếc búa của mình lên một lần nữa.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

NGUYEN TIEN LUC
69110000814828
BIDV-CN Đồng Tháp

Thanks For Reading